

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/121/2023
Identifikačné číslo spisu:	8417206753
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8417206753.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Mgr. K. Z., B., X. XXXX/XX, zastúpenej splnomocnencom JUDr. Michal Krutek, s.r.o., Trnava, Hlavná 11 proti žalovaným 1/ J. T., R., X. XX, 2/ Mgr. K. T., R., X. XX, o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a o vzájomnej žalobe žalovaných 1/ a 2/ o určenie priebehu hranice a určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. KK-2C/58/2017 (pôvodne na Okresnom súde Kežmarok), o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. októbra 2021 sp. zn. 20Co/27/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 04. februára 2020 č. k. 2C/58/2017-403 žalobu žalobkyne zamietol (výrok I.). Žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej po právoplatnosti rozsudku rozhodne súd samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (výrok II.). Zároveň súd prvej inštancie určil, že vlastnícka hranica medzi pozemkami registra CKN parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 343 m² a registra CKN parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 330 m² v k. ú. R. vedie lomovými bodmi č. X-XXX, X-XXX, X-XXX a X-XXX, tak ako sú určené v znaleckom posudku č. XX/XXXX znalca Ing. J. P. zo dňa 11.11.2019, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť rozsudku (výrok III.). Určil, že bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemku registra CKN parc. č. XXX/X - zastavaná plocha o výmere 18 m² v k. ú. R. na základe geometrického plánu znalca Ing. J. P. č. plánu 2C XX/XXXX-XX/XXXX zo dňa 17. 12. 2019 úradne overeného dňa 15. 01. 2020 pod č. G1 X/XX sú J. T., rod. T., nar. XX.X.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, bytom XXX XX R., X. XX a Mgr. K. T., rod. P., nar. XX.X.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, bytom XXX XX R., X. XX a to v podiele 1/1 (výrok IV.) a žalobcom 1/ a 2/ (žalovaní 1/ a 2/ v rozsahu vzájomnej žaloby) priznal voči žalovanej (žalobkyni) náhradu trov konania v rozsahu 100 % o výške, ktorej po

právoplatnosti rozsudku rozhodne súd samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (výrok V.).

1.1. Súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovaným 1/ a 2/ zdržania sa neoprávnených zásahov do jej vlastníckeho práva k pozemkom uvedeným v žalobe a odstránenia vozidiel a časti plota z jej pozemkov s príslušenstvom. Žalovaní 1/ a 2/ naproti tomu podali vzájomnú žalobu, ktorou sa domáhali určenia priebehu hranice pozemkov a určenia vlastníckeho práva. Súd prvej inštancie preto ako predbežnú otázku musel riešiť, či žalobkyňa je vlastníčkou pozemku o celej výmere alebo či na základe vzájomnej žaloby vlastníkom spornej časti pozemku vo výmere 18 m² (ako to vyplynulo z geometrického plánu č. 2 C XX/XXXX-XX/XXXX) sú žalovaní 1/ a 2/.

1.2. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami sporu bola sporná hranica pozemku. Ak je hranica pozemku sporná a vyhovením vzájomnej žalobe žalovaných 1/ a 2/ by došlo k zásahu do vlastníckeho práva žalobkyne (ako to je v tomto prípade), jedná sa o vlastnícky spor. Žaloba o určenie priebehu hranice pozemkov sa použije vtedy, keď správnosť hranice medzi susednými pozemkami je medzi účastníkmi sporná a jeden zo susedov sa obráti na súd s cieľom dosiahnuť jej určenie. Podstatou žaloby je vyriešenie otázky vlastníctva k spornej ploche pozemku. Naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe o určenie, či tu je vlastnícke právo je v tomto spore bol podľa súdu prvej inštancie daný tým, že bez kladného rozhodnutia vo veci žalovaní 1/ a 2/ nedajú do súladu stav užívania pozemkov so stavom právnym. Bez tohto určenia je ich právne postavenie neisté.

1.3. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaní 1/ a 2/ v spore preukázali nadobudnutie vlastníckeho práva k spornej časti pozemku vymedzenej geometrickým plánom č. 2C XX/XXXX-XX/XXXX ako novovytvorenej parcely C KN XXX/X- zastavané plochy o výmere 18 m², a to právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva od ich právnej predchodkyne Mgr. B. H., ktorá ich nadobudla vydržaním. Oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť. V konaní podľa súdu prvej inštancie nebolo sporné, že predmetné nehnuteľnosti, vrátane spornej časti parcely užívali od roku 1909 právni predchodcovia žalovaných 1/ a 2/. Prvoinštančný súd skúmal právny titul a dobromyseľnosť držby žalovaných 1/ a 2/. Notárskou zápisnicou N XXX/XX, NZ XXX/XX zo dňa 23. 11. 1993, J. N. osvedčil vydržanie prevádzaných nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, k. ú. R. a bol následne zapísaný ako ich vlastník. Dňa 23. 11. 1993 teta žalovanej 2/ B. H. kúpila od svojho uja J. N. nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX, k. ú. R.. Vklad do katastra nehnuteľnosti v prospech B. H. bol povolený dňa 23. 12. 1993. Z výpovedi svedkov - D. P. (a jej čestného prehlásenia), Mgr. B. H., Z. P. (a jeho čestného prehlásenia), N. Q. a E. E. a z predložených fotografií (čl. 50, 51 a 371 spisu), ktoré zachytávajú stav, keď bolo ešte staré drevené oplotenie, tak ako to uviedla aj svedkyňa X. Z. (veľké vráta) nepochybne vyplývalo, že pozemok žalovaných 1/ a 2/ kupovala už Mgr. B. H. v stave, v akom bol vtedy oplotený, teda od dom po dom a v takom stave ho predtým vlastnil aj J. N.. Svedok N. Q. uviedol, že pozemok bol oplotený od domu po dom ešte aj v roku 2010. A presne v takom stave ho do bezpodielového spoluvlastníctva nadobudli aj žalovaní 1/ a 2/ v roku 2013 od tety žalovanej 2/ Mgr. B. H.. Žalovaní 1/ a 2/, resp. ich právni predchodcovia neboli rušení v dobromyseľnej držbe, teda v užívaní spornej časti pozemku, resp. celého pozemku od domu po dom až do roku 2017, keď žalobkyňa kúpila susedné nehnuteľnosti. Všetci svedkovia zhodne tvrdili, že nikdy tam nebol spor ohľadne užívania pozemkov, to zn., že vždy sa to užívalo tak, ako to bolo až do roku 2017, keď spor vyvolala žalobkyňa.

1.4. Výkonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi pozemkami registra C KN č. XXX/X a č. XXX/X vedie vlastnícka hranica. Časť pozemku registra C KN č. XXX/X zastavaná plocha o výmere 343 m², vymedzená geometrickým plánom ako parcela C KN č. XXX/X- zastavaná plocha o výmere 18 m², odišla z vlastníckej sféry predchádzajúcich vlastníkov nehnuteľnosti, ktorú nadobudla žalobkyňa už pred tým, ako došlo k prevodu vlastníckeho práva k tomuto pozemku na žalobkyňu kúpnu zmluvou uzavretou dňa 04. 05. 2017. Tým, že Mgr. B. H. kúpila v roku 1993 od J. N. nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX, k.ú. R. v takom stave v akom boli v prírode, t. j. tak ako to bolo v konaní preukázané, chopila sa držby časti spornej parcely, ktorú nekúpila. Súd prvej inštancie mal za to, že so zreteľom na všetky okolnosti bola v dobrej viere, že je vlastníčkou aj spornej časti parcely. Jej držba sa opiera o tzv. domnelý (putatívny) titul a uplynutím vydržacej doby, t.j. dňom 23. 12. 2003 nadobudla vlastnícke právo ku skutočne nadobudnutému pozemku. Toto vlastnícke právo následne previedla na žalovaných 1/ a 2/, ktorí sa v roku 2013 stali bezpodielovými spoluvlastníkmi takto nadobudnutých nehnuteľností vrátane spornej časti parcely. Zo strany právnej predchodkyne žalovaných

1/ a 2/ išlo o dobromyseľnosť spočívajúcu v ospravedlniteľnom dôvode vo veľkosti pozemku, čiže o nadobudnutie veci skutočne v prírode v zmysle „to, čo je oplotené, je moje“. Vzhľadom na rozmer spornej časti parcely - 18 m², právni predchodcovia žalovaných 1/ a 2/ ani samotní žalovaní 1/ a 2/ nemohli mať pochybnosti o tom, že časť tohto „držaného pozemku“ zodpovedá ploche uvedenej v kúpnej zmluve.

1.5. K stavbe garáže v prednej časti pozemku súd prvej inštancie dal žalobkyni do pozornosti vyhlášku č. 532/2002 Z.z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, podľa ktorej vzdialenosť rodinných domov od spoločných hraníc nesmie byť menšia ako 2 m. Podľa ňou predloženej projektovej dokumentácie bude vzdialenosť jej garáže od hranice pozemku žalovaných 2,86 m, čo zodpovedá vzdialenosti 2 metrov. Zo žiadnej normy nevyplývalo, že práve v tomto mieste by mal byť prejazd 3,5 slúžiaci aj pre prejazd hasičských vozidiel a sanitky, navyše keď tam ani doposiaľ takýto prejazd nebol.

1.6. Ohľadne žaloby žalobkyne o zdržanie sa zásahov do jej vlastníckeho práva súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa aj vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam nepreukázala, že sa zasiahlo do jej vlastníckeho práva. Predmetom odstránenia boli odpadové rúry (nie drenážne rúry a odtokové potrubie čističky odpadových vôd), motorové vozidlá a plot. K tomuto súd prvej inštancie uviedol, že bolo logické, že nebolo možné odstrániť vec, ktorá bola vo vlastníctve iného, ak navyše neboli dané dôvody, že by sa zasahovalo do susedských práv. Odpadové rúry uložili do pozemku právni predchodcovia žalovaných 1/ a 2/ s vedomým, že ich dávajú do svojho pozemku. Preto aj čestné vyhlásenie, v ktorom právni predchodcovia žalobkyne uvádzali, že nedali žiaden súhlas s uložením a zakopaním odpadových rúr žalovaným 1/ a 2/ bolo účelové, keďže predmetné rúry už v pozemku dávno boli a rovnako tak bol oplotený aj pozemok. V konečnom dôsledku aj vzhľadom na vykonané dokazovanie mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa nebola nositeľkou hmotného práva, ktorého ochrany sa v konaní domáhala, keďže nebola vlastníčkou pozemku, na ktorom sa nachádza časť plota, odpadové rúry a na ktorom žalovaní 1/ a 2/ parkujú motorové vozidlá, a preto aj pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie súd žalobu I. výrokom zamietol.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. októbra 2021 sp. zn. 20Co/27/2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.) a žalovaným vo vzťahu k žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd I. inštancie samostatným uznesením (výrok II.) Podľa odvolacieho súdu logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania) za stavu neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobkyne bolo zamietnutie žaloby a naopak vyhovieť protižalobe žalovaných 1/ a 2/.

2.1. Odvolací súd poukázal na to, že argumentácia odvolateľky nálezom sp. zn. I. ÚS 549/2015 skôr svedčí úspešným žalovaným, ktorí spolu s právnymi predchodcami viac ako 100 rokov pozemok užívali v stave a rozsahu ako doposiaľ. V prejednávanej veci sa jednalo o zanedbateľnú spornú výmeru v rozsahu 18 m² z celkovej výmery 330 m², tak bez akýchkoľvek pochybností bolo možné konštatovať ospravedlniteľný skutkový omyl v rozsahu užívania a nadobúdania nehnuteľnosti zo strany právnych predchodcov žalovaných, a napokon aj žalovaných, počas 100 rokov nerušeného užívania.

2.2. Odvolací súd dal do pozornosti, že žalobkyňa je bezprostrednou susedou žalovaných, medzi ktorými je práve žalobkyňou nadobudnutá nehnuteľnosť a so zreteľom na uvedené, stav užívania spornej nehnuteľnosti jej mal a mohol byť dobre známy pred uzavretím samotnej prevodnej zmluvy, nakoľko presahuje nielen jej vek. Pokiaľ všeobecné nadobudnutie od nevlastníka sa od „štandardného“ nadobudnutia veci odlišuje iba tým, že prevodca nedisponuje vlastníckym právom a nie je oprávnený scudziť vec ani z iného titulu. To zároveň predpokladá existenciu riadne uzavretého a platného nadobúdacieho titulu, to znamená pojem o nadobudnutí od nevlastníka. Avšak potom „in genere“ argumentácia a zovšeobecňovanie nepochybne prelomovým nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky je v danej veci vzhľadom na jej špecifické okolnosti neopodstatnená a bez právneho významu. Ak okresný súd správne vyhodnotil výsledky dokazovania (pozri čl. 58 a 61 napadnutého rozsudku) a súčasne vec správne právne posúdil nemožno mu nič vyčítať.

2.3. Nevyhnutným predpokladom pre originárny spôsob nadobudnutia dobromyseľným nadobúdateľom vlastníckeho práva je dobrá viera nadobúdateľa, ktorú sú všeobecné súdy povinne dôsledne posúdiť s ohľadom na individuálne okolnosti každého prípadu. Potom už zistenie, že osoba bola v dobrej viere,

zakladá poskytnutie ochrany jej vlastníckemu právu. Pre absenciu exemplárnej nespravodlivosti a zároveň existenciu skutkovo neporovnateľnej veci, pravidlo o nadobudnutí vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom - žalobkyne neprichádzalo podľa odvolacieho súdu do úvahy.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. Dovolateľka žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP dovolateľka videla pri riešení otázky dobromyseľnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo právnym titulom žalovaných nadobudnutie nehnuteľností od ich právnej predchodkyne, ktorá mala spornú parcelu vydržať. S uvedeným názorom však podľa dovolateľky nebolo možné súhlasiť, keďže žalovaní ani ich právni predchodcovia nenadobudli sporný pozemok v dedičskom konaní, ani na základe právoplatného rozhodnutia súdu určujúceho vlastníctvo veci, ani na základe kúpnej alebo darovacej zmluvy, ktorá by sa ukázala z niektorého dôvodu ako neplatná (NS SR sp. zn. 3Cdo/17/2016 - na ktoré poukázal odvolací súd). Predmetom prevodu a nadobudnutia vlastníckeho práva bola vždy len parcela č. XXX, neskôr rozdelená na parcely XXX/X až XXX/X o konkrétnej výmere. Žalovaní ani ich právni predchodcovia preto nikdy nemohli dobromyseľne nadobudnúť viac, teda ani parcelu XXX/X. o výmere 18 m². Žalobkyňa svoje tvrdenia podoprela reprezentovanou judikatúrou najvyšších súdnych autorít (Najvyšší súd SR sp. zn. 1Cdo/236/2019, 5Cdo/106/2017, 8Sžr/20/2014, 4Cdo/361/2012, 5Cdo/30/2010, Ústavný súd SR sp. zn. II. ÚS 484/2015, I. ÚS 239/2016, IV. ÚS 423/2011, NS ČR sp. zn. 22Cdo/3872/2015, 22Cdo/2028/2008) v zmysle ktorej, právny nástupca nemôže platne nadobudnúť vlastnícke právo, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo, toto právo nikdy nenadobudol a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť. Pokiaľ by žalovaní alebo ich právni predchodcovia skutočne boli presvedčení o tom, že hranica medzi ich pozemkom a pozemkom žalobkyne prebieha tak, ako bola určená súdmi nižších inštancií, je na mieste otázka: „Z akého dôvodu si nenechali svoj pozemok oplotiť po celej dĺžke, ale múr sa vybudoval iba v predzáhradke?“ Aj v prípade, ak by bol predmetný novovytvorený pozemok oplotený, žalobkyňa poukázala na to, že ani samotné ohradenie a oplotenie pozemkov nie je titulom nadobudnutia vlastníckeho práva. Z dôvodu, že ani právni predchodcovia žalovaných nemerali s presnosťou hranice pozemku a jeho výmery tak, ako je to v súčasnej dobe, tak právni predchodcovia, ako ani žalovaní nemohli mať ani právnu istotu vo vzťahu k predmetu vlastníctva. Výkonaným dokazovaním bola preukázaná len neoprávnená držba žalovaných a ich právnych predchodcov vo vzťahu k spornému novovytvorenému pozemku, pričom neoprávnený držiteľ nikdy nemôže nadobudnúť vec do vlastníctva vydržaním. Taktiež okolnosti vylučujúce dobrú vieru podľa nastávajú vtedy, keď má vlastníč/nadobúdateľ objektívne možnosť poznať výmeru pozemku, k čomu v tomto prípade došlo už pri spisovaní notárskej zápisnice N XXX/XX, resp. po nej nasledujúcich kúpnych zmluvách. Aj keď právny predpis nezakladá povinnosť overiť rozlohu nadobúdaných pozemkov, patrí k bežným a zachovávaným zvykom oboznámiť sa s výmerou nadobúdaného pozemku. Pokiaľ niekto kupuje pozemok a neoverí si jeho výmeru, nejde o zachovanie obvyklej opatrnosti, ktorú možno po každom požadovať. Žalovaní a ani ich právni predchodcovia nemali žiadny dôvod sa domnievať, že nadobúdajú nehnuteľnosti o inej výmere ako je uvedené v tej ktorej zmluve. Samotný NS SR vo svojom rozsudku pod sp. zn.: 4Cdo/361/2012 zopakoval, že iba samotná detencia k vydržaniu nestačí. Okolnosti, ktoré svedčia záveru o existencii dobrej viery sú okolnosti týkajúce sa tiež právneho dôvodu nadobudnutia (titulu) - teda okolnosti svedčiace o poctivosti tohto nadobúdacieho titulu. Iba vzhľadom na formu právneho úkonu (ústnu alebo i písomnú) nemožno vylúčiť, ani potvrdiť existenciu dobrej viery držiteľa pri nadobúdaní nehnuteľnosti. NS SR taktiež skonštatoval, že judikatúra súdov je konštantná v tom, že pokiaľ sa niekto uchopí držby nehnuteľnosti po 01. apríli 1964 na základe zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorá nebola uzavretá v písomnej forme, nemôže byť so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu nehnuteľnosť patrí a nemôže byť držiteľom oprávneným. Samotné dlhodobé užívanie nehnuteľnosti, ani nerušenie v užívaní pre dobromyseľnosť nepostačuje. Z celého odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov nižšej inštancie pritom nebolo zrejmé ani to, na základe akých objektívnych podkladov bolo určené, pokiaľ mali žalovaní a ich právni predchodcovia údajne užívať pozemok č. XXX/X (nevyhnutné na vymedzenie hraníc nového pozemku). Taktiež podľa uznesenia Ústavného súdu SR pod sp. zn. IV. ÚS 423/2011 nebolo možné

považovať za dobromyseľný vstup do držby iba to, že blízky príbuzný budúcim držiteľom oznámi, že „toto je naše“.

3.2. Nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka videla pri riešení nasledujúcich otázok:

1. „Je možné považovať za užívanie pozemku a jeho užívateľa za dobromyseľného (vzhľadom na všetky okolnosti) v prípade oplotenie hranice najkratšej časti pozemku, pričom na pozemok je možné dostať sa osobou dotknutou vydržaním z ďalších strán pozemku bez akéhokoľvek obmedzenia?“
 2. „Je možné považovať oplotenie hranice najkratšej časti pozemku za užívanie celého pozemku a jeho užívateľa za dobromyseľného (vzhľadom na všetky okolnosti) na účely vydržania?“
 3. „Je možné považovať za vydržanie pozemku a jeho užívateľa za dobromyseľného (vzhľadom na všetky okolnosti) v prípade pozemku vytvoreného na spoločnej hranici v prípade, ak spoločná hranica medzi pozemkami nebola nikdy v priestore reálne vytýčená (napr. plotom)?“
 4. „Je možné považovať za dobromyseľného vydržateľa (vzhľadom na všetky okolnosti) osobu, ktorá nadobudla pozemky o výmere, ktorá je totožná s výmerou evidovanou na príslušnom LV a aj napriek uvedenému sa domnievala (v dnešnej dobe, kedy je možné zameranie pozemku geodetom, alebo aj laicky na katastrálnom portáli) že nadobudla pozemky o väčšej výmere?“
 5. „Je možné vlastnícke právo k pozemku susediaceho s prevedeným pozemkom odvodzovať od predchádzajúceho vlastníka prevedeného pozemku, a to aj napriek tomu, že vlastnícke právo k susediacemu pozemku svedčiacie právnomu predchodcovi nadobúdateľa prevedeného pozemku nebolo nikdy na nadobúdateľa pozemku kontraktčným procesom prevedené?“
 6. „Je možné na účely vydržania pozemku odvodzovať oprávnenosť držby od vlastníka susediaceho pozemku, ktorý síce bol vlastníkom pozemku susediaceho s pozemkom potencionálne spôsobilým na vydržanie, ale tento vlastník susediaceho pozemku nikdy neužíval ani svoj pozemok?“
- Zodpovedanie predmetných právnych otázok považovala dovolateľka za kľúčové nielen pre tento spor, ale aj pre všetky možné obdobné súdne spory, ktoré vzniknú v budúcnosti v obdobných prípadoch. Uviedla, že vedľa seba sa nachádzajú 2 pozemky, ktoré sú od ulice oddelené plotom/ predzáhradkou, ale následne ich deliaca hranica nie je a ani nikdy nebola vyznačená žiadnym oplotením. V danom prípade je potom na mieste zaoberať sa posúdením, či v takomto prípade vôbec je možné hovoriť o dobromyseľnosti potencionálneho vydržateľa (vzhľadom na všetky okolnosti). Dovolaťka mala za to, že bez reálneho priestorového oddelenia 2 pozemkov nie je možné, aby bol potencionálny vydržateľ dobromyseľný v tom, pokiaľ je vlastníkom pozemku.
4. Žalovaní 1/ a 2/ sa nestotožnili s dovolacou argumentáciou žalobkyne a žiadali, aby dovolací súd dovolanie v celom rozsahu zamietol a priznal im nárok na náhradu trov.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je nevyhnutné ako neprípustné odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolaateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolaťľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už odvolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu). V prípade, že dovolaateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí odvolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne.

13. Žalobkyňa v dovolaní podľa § 421 písm. a) a c) CSP namietala, že súdy nižšej inštancie sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe pri riešení otázky dobromyseľnosti žalovaných a ich právnej predchodkyne Mgr. B. H., pričom právna otázka dobromyseľnosti vydržania je rozhodovaná rozdielne od rozsudku odvolacieho súdu. Poukázala na judikatúru judikatúrou najvyšších súdnych autorít (NS SR sp. zn. 1Cdo/236/2019, 5Cdo/106/2017, 8Sžr/20/2014, 4Cdo/361/2012, 5Cdo/30/2010, ÚS SR sp. zn. II. ÚS 484/2015, I. ÚS 239/2016, IV. ÚS 423/2011, NS ČR sp. zn. 22Cdo/3872/2015, 22Cdo/2028/2008) v zmysle ktorej, právny nástupca nemôže platne nadobudnúť vlastnícke právo, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo, toto právo nikdy nenadobudol a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť.

13.1. Dovolaateľka nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, ktorý považoval za správny aj odvolací súd „Tým, že Mgr. B. H. kúpila v roku 1993 od J. N. nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX., k.ú. R. v takom stave v akom boli v prírode, t. j. tak ako to bolo v konaní preukázané, chopila sa držby časti spornej parcely, ktorú nekúpila. Súd prvej inštancie mal za to, že so zreteľom na všetky okolnosti bola v dobrej viere, že je vlastníčkou aj spornej časti parcely. Jej držba sa opierala o tzv.

domnelý (putatívny) titul a uplynutím vydržacej doby, t.j. dňom 23. 12. 2003 nadobudla vlastnícke právo ku skutočne nadobudnutému pozemku. Toto vlastnícke právo následne previedla na žalovaných 1/ a 2/, ktorí sa v roku 2013 stali bezpodielovými spoluvlastníkmi takto nadobudnutých nehnuteľností vrátane spornej časti parcely. Zo strany právnej predchodkyne žalovaných 1/ a 2/ išlo o dobromyseľnosť spočívajúcu v ospravedlniteľnom dôvode vo veľkosti pozemku, čiže o nadobudnutie veci skutočne v prírode v zmysle „to, čo je oplotené, je moje“.

13.2. Dovolateľka označila rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/236/2009 z 24. novembra 2020, ktorým podporila konštatáciu žalovaní ani ich právny predchodcovia nenadobudli sporný pozemok v dedičskom konaní, ani na základe právoplatného rozhodnutia určujúceho vlastníctvo veci, ani na základe kúpnej alebo darovacej zmluvy, ktorá sa ukázala z niektorého dôvodu neplatná. Predmetom prevodu a nadobudnutia vlastníckeho práva bola vždy len parcela č. XXX, neskôr rozdelená na parcely č. XXX/X až XXX/X o konkrétnej výmere.

13.3. Poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018 vytýkala nižším súdom, že z ich rozhodnutí nie je zrejmé na základe akých objektívnych skutočností by sa žalovaní alebo ich právni predchodcovia mohli domnievať, že sú vlastníkami novovytvoreného pozemku č. XXX/X nebol oplotený a hranica medzi pozemkami strán sporu vytýčená.

13.4. Dovolateľka označila rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/106/2017 z 09. augusta 2017, ktorým odôvodňuje námietku, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé prečo si žalovaní a ich právny predchodcovia oplotili sporný pozemok č. XXX/X len z ulice a nie zo strany žalobkyne.

13.5. Ďalej dovolateľka poukazuje na závery uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 239/2016 z 20. apríla 2016, pričom konajúce súdy v rozpore s nimi uviedli „Zo strany právnej predchodkyne žalovaných 1/ a 2/ išlo o dobromyseľnosť spočívajúcu v ospravedlniteľnom dôvode vo veľkosti pozemku, čiže o nadobudnutie veci skutočne v prírode v zmysle „to, čo je oplotené, je moje“.

13.6. V súvislosti s označeným rozsudkom NS SR sp. zn. 8Sžr/20/2014 z 26. marca 2015 dovolateľka namieta, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé na základe akej úvahy mali byť právni predchodcovia žalovaných dobromyseľní, keďže im bola zrejmá presná výmera pozemkov aj po ich rozdelení.

13.7. Dovolateľka odkazom na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/361/2012 z 27. februára 2015 vytýka nižším súdom, že sa nevysporiadali so skutočnosťou, že samotné dlhodobé užívanie nehnuteľností ani prerušenie v užívaní pred dobromyseľnosť nepostačuje a v prospech žalovaných neexistuje žiaden platný ani neplatný titul.

Poukázaním na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 423/2011 z 29. septembra 2011 dovolateľka prezentuje názor, že nižšie súdy sa nevysporiadali so skutočnosťou, že žalovaným bola bez akýchkoľvek pochybností známa výmera pozemkov zo stavebného povolenia nimi priloženého projektu a vedeli, že prejazd bude sťažený.

13.8. Napokon podľa názoru dovolateľky odkazom na rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/30/2010 z 01. marca 2011 konajúce súdy nezaujali názor prečo by žalovaní mali požívať právnu ochranu nedbalého vlastníka.

13.9. Zohľadniac uvedené podľa dovolateľky je na mieste otázka: „Z akého dôvodu si nenechali svoj pozemok oplotiť po celej dĺžke, ale múr sa vybudoval iba v predzáhradke?“

14. V danom prípade dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pre ktorú je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP má osobitný význam korelačný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“.

14.1. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto

názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Napokon vzhľadom na čl. 2 ods. 2 CSP je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie. Vzhľadom na uvedené, preto dovolací súd nemohol skúmať odklon od rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/3872/2015, 22Cdo/2028/2008, na ktoré žalobkyňa v dovolaní odkazovala.

15. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Rovnako tak je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

16. Vecnému prejedaniu dovolania žalobkyne podaného pre nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, bránila absencia jej zhodného namietania i v odvolacom konaní. I v danom prípade totiž platí, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytnúť príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť.

17. Dovolateľka pritom v odvolaní v rámci namietania nesprávneho právneho posúdenia poukázala na svoju ochranu ako dobromyseľnej nadobúdateľky nehnuteľností v súvislosti s právnym záverom o vydržaní spornej nehnuteľností žalovanými resp. právnymi predchodcami, všeobecne poukázala na predpoklady vydržania, argumentovala, že osvedčenie o vydržaní NZ XXX/XX z 23. novembra 1993 sa netýkalo pozemku p. č. XXX/X. Dobromyseľnosť žalovaných je narušená ich záujmom o odkúpenie pozemku o čom svedčí e-mail žalobkyne a dotaz otca žalobkyne ako aj tým, že pri THM v roku 1983 nenamietali nesprávny priebeh hranice ani výmeru pozemku. V odvolaní argumentovala právnou úpravou Občianskeho zákonníka z roku 1950. Odvolací súd preto žiadala zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie.

18. Najvyšší súd nemohol ponechať bez povšimnutia, že žalobkyňou namietané nesprávne právne posúdenie (bod 3.1.) nebolo žalobkyňou namietané v odvolacom konaní (bod 17.). I v danom prípade platí, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v základnom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytnúť príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť.

18.1. Navyše vo vzťahu k namietaniu nesprávneho právneho posúdenia je z dovolacej argumentácie zrejmé, že žalobkyňa vo väzbe na vymedzený § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP namietala nedostatočné odôvodnenie ako aj skutkové (nie právne) okolnosti, ktoré nespádajú pod žalobkyňou uplatnený dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia, čo vylučuje možnosť dovolaciemu súdu sa ním zaoberať.

19. Dovolací súd zdôrazňuje, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejmá), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie

prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

20. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

21. Pokiaľ dovolateľka mala v úmysle v dovolaní vytýkať nižším súdom tiež (i) nepresvedčivosť ich rozhodnutí, (ii) nedostatky v procese dokazovania a hodnotenia vykonaných dôkazov ako i (iii) nesprávne právne posúdenie žaloby tým, že jej nevyhoveli najvyšší súd pripomína, že realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

22. V preskúmvanej veci, vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolateľka nevymedzuje právnu otázku, neuvádza v tejto súvislosti rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľka je názoru, že právna otázka dobromyseľnosti vydržania je rozhodovaná rozdielne od rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pripomína, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) je daná v prípade, ak je rozhodujúca právna otázka riešená dovolacím súdom rozdielne. Ani pri posudzovaní daného dovolacieho dôvodu podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) však z neho nevyplýva, konkrétne ktorou „právnou“ otázkou (odvolacím súdom riešenou a rozhodovanou dovolacím súdom rozdielne) bola podľa jej názoru založená prípustnosť dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

23. Dovolateľka vymedzuje dovolanie aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, formuluje otázky, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli riešené :

1. „Je možné považovať za užívanie pozemku a jeho užívateľa za dobromyseľného (vzhľadom na všetky okolnosti) v prípade oplotenie hranice najkratšej časti pozemku, pričom na pozemok je možné dostať sa osobou dotknutou vydržaním z ďalších strán pozemku bez akéhokoľvek obmedzenia?“
2. „Je možné považovať oplotenie hranice najkratšej časti pozemku za užívanie celého pozemku a jeho užívateľa za dobromyseľného (vzhľadom na všetky okolnosti) na účely vydržania?“
3. „Je možné považovať za vydržanie pozemku a jeho užívateľa za dobromyseľného (vzhľadom na všetky okolnosti) v prípade pozemku vytvoreného na spoločnej hranici v prípade, ak spoločná hranica medzi pozemkami nebola nikdy v priestore reálne vytýčená (napr. plotom)?“
4. „Je možné považovať za dobromyseľného vydržateľa (vzhľadom na všetky okolnosti) osobu, ktorá nadobudla pozemky o výmere, ktorá je totožná s výmerou evidovanou na príslušnom LV a aj napriek uvedenému sa domnievala (v dnešnej dobe, kedy je možné zameranie pozemku geodetom, alebo aj laicky na katastrálnom portáli) že nadobudla pozemky o väčšej výmere?“
5. „Je možné vlastnícke právo k pozemku susediaceho s prevedeným pozemkom odvodzovať od predchádzajúceho vlastníka prevedeného pozemku, a to aj napriek tomu, že vlastnícke právo k susediacemu pozemku svedčiacie právnemu predchodcovi nadobúdateľa prevedeného pozemku nebolo nikdy na nadobúdateľa pozemku kontraktčným procesom prevedené?“
6. „Je možné na účely vydržania pozemku odvodzovať oprávnenosť držby od vlastníka susediaceho pozemku, ktorý síce bol vlastníkom pozemku susediaceho s pozemkom potencionálne spôsobilým na vydržanie, ale tento vlastník susediaceho pozemku nikdy neužíval ani svoj pozemok?“

24. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne

riešená.

25. Dovolateľkou štylizované otázky nebolo možné považovať za relevantné pre prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ktorých vecnému prejednaniu bránilo nesplnenie podmienky prípustnosti dovolania z dôvodu, že otázky 1. až 6. položené dovolaním, neboli otázkami, potrebu riešenia ktorých by žalobkyňa v konaní kvalifikovaným (jednoznačným) spôsobom prezentovala, a nižšie súdy by výslovne na ich riešeníach založili rozhodnutia, čo vyplýva nielen z dôvodov rozhodnutí nižších súdov (pozri body 1. a 2.) ale aj z odvolania žalobkyne (bod 17.). Porovnávajúc odvoláciu a dovoláciu argumentáciu žalobkyne musí dovolací súd konštatovať, že dovolateľkou namietané nesprávne právne posúdenie prvoinštančného a odvolacieho súdu s vlastnou argumentáciou (pozri bod 3.2.) žalovaná predostrela až v dovolaní, keďže jej namietania z odvolania (predchádzajúce veta ako aj samotné odvolanie) z kvantitatívneho a kvalitatívneho hľadiska nezodpovedajú tým z dovolania, čím znemožnila odvolaciemu súdu sa k nim relevantne postaviť. V tejto súvislosti dovolací odkazuje na body 19. a 20. odôvodnenia. Zároveň podľa názoru dovolacieho súdu žalobkyňa pri koncipovaní dovolania opomenula uviesť ako mali byť formulované otázky podľa dovolateľky správne riešené.

26. Najvyšší súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovoláciami dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

27. Najvyšší súd z uvedených dôvodov dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP, bez možnosti jeho vecného prejednania.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.